

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: H. Z.**, zastoupena Mgr. MUDr. Jaroslavem Maršíkem, advokátem, se sídlem Teplice, U Radnice 736, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 42 Ca 281/2001 - 85 ze dne 30. 4. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížnosti shora označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba (původně opravný prostředek) ve věci odnětí plného invalidního důchodu; stalo se tak rozhodnutím žalované ze dne 3. 4. 2001.

V kasační stížnosti stěžovatelka jako důvod, pro který napadá rozhodnutí krajského soudu, uvádí, že soud vyšel z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, která však stěžovatelku osobně nevyšetřila, a proto jsou její závěry chybné (současně stěžovatelka připustila, že s jednáním komise bez přítomnosti stěžovatelky souhlasila, ale právě pro to, že cesta z D. do Prahy by byla nad její síly). Ke znaleckému posudku znalce MUDr. D. ve vztahu k postupu krajského soudu stěžovatelka uvádí, že soud nevysvětlil, proč tohoto znalce nepovažuje za kompetentního, a k posudku znalce MUDr. H. stěžovatelka namítá, že znalec posoudil její zdravotní stav na základě neúplné dokumentace a vyhnul se

osobnímu vyšetření stěžovatelky. Stěžovatelka nepředpokládá, že by její spis mohl obsahovat úplné podklady, když se ztratil a posléze byl rekonstruován, s ohledem na charakter stěžovatelčích potíží, které jsou spíše funkční povahy, měl se znalec dotazovat stěžovatelky na potíže, které nejsou zjiitelné objektivními vyšetřovacími metodami a posoudit, zda stěžovatelka své stesky zveličuje nebo podceňuje. Poněvadž stěžovatelka navrhovala doplnění znaleckého posudku MUDr. H. o osobní vyšetření a soud tomuto návrhu nevyhověl, dopustil se vady řízení, která má za následek nezákonnost rozhodnutí. Proto stěžovatelka navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení tomuto soudu.

Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, v němž konstatovala, že skutkový stav považuje za úplně a správně zjištěný, a to jednak posudkem posudkové komise ministerstva, jednak znaleckým posudkem MUDr. H. Stěžovatelčinu námitku pokládá za nedůvodnou.

Ze správního a soudního spisu vyplývají pro věc následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatelce byl přiznán plný invalidní důchod od 20. 12. 1998; při kontrolní lékařské prohlídce lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Teplicích dne 22. 3. 2001 bylo konstatováno, že nadále nejsou u stěžovatelky splněny podmínky pro nárok na plný invalidní důchod, neboť schopnost soustavné výdělečné činnosti činí podle kapitoly XIII položky 4 písm. d) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. 55 %, o navýšení nebylo uvažováno. U stěžovatelky se jednalo o stav po hysterectomii provedené dne 14. 4. 1998 pro karcinom cervicis uteri ve stadiu I. b., stav po aktinoterapii, dále stěžovatelka trpěla posaktivní proctitis a stavem po resekci tenkého i tlustého střeva pro ileus (operace v XII/1998). Zdravotní stav stěžovatelčin byl podle názoru lékaře OSSZ stabilizován, přetrvávajícími problémy jsou příznaky poiradiační, průjemové stolice. Stěžovatelka nebyla schopna prací fyzicky namáhavých, úkolových, v nočních směnách, přičemž stěžovatelka byla posuzována jako nekvalifikovaná dělnice. Stěžovatelka byla kontrolní lékařské prohlídce osobně přítomna. Na podkladě tohoto posouzení žalovaná odňala rozhodnutím ze dne 3. 4. 2001 stěžovatelce plný invalidní důchod, a to od 6. 5. 2001.

Na základě tehdy platné a účinné právní úpravy podala stěžovatelka ke krajskému soudu opravný prostředek; v něm napadla nejasnost v datu posouzení jejího zdravotního stavu na okresní správě sociálního zabezpečení (zde však šlo jen o chybu v psaní data) a dále poukázala na zprávy od svých ošetřujících lékařů z 8. 3. 2001 a 12. 4. 2001 (MUDr. Š., MUDr. L.), kteří se vyjádřili tak, že stěžovatelka není schopna soustavné práce, stěžovatelka žalované vytýkala, že tyto zprávy nebyly vzaty v úvahu. Jednalo se o zprávy lékařů radioterapeutické ambulance nemocnice v Ústí nad Labem.

Krajský soud obstaral k doplnění skutkových zjištění posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále převážně jen „PK MPSV“); tento posudek byl podán dne 13. 12. 2001; stěžovatelka se jednání nezúčastnila, svou neúčast omluvila svými zdravotními potížemi, které písemně vylíčila a připojila chirurgický nález z 28. 11. 2001, výsledky předoperačního vyšetření z 29. 11. 2001 a záznamy praktického lékaře MUDr. A. z období 17. 9. 2001 - 30. 11. 2001; vyjádřila souhlas, aby komise jednala v její nepřítomnosti. PK MPSV posoudila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti v případě stěžovatelky podle kapitoly XIII položky 4 písm. a) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., tak, že se jedná o dlouhodobý nepříznivý stav po odstranění tumoru ve stadiu I. b., kde míra poklesu je předpisem stanovena na 30 - 40 % - s ohledem na komplikace zvýšila komise pokles o 10 % na celkových 50 % (z důvodu celoživotně vykonávané fyzicky náročné práce). Rozhodujícím zdravotním postižením je stav po operaci pro karcinom děložního čípku stadia

I. b., současné potíže stěžovatelky (průjmy) vyplývají z následné radioterapie (je postižena sliznice tlustého střeva po ozáření), charakter potíží bývá dlouhodobý se střídavou intenzitou projevů. PK MPSV měla k dispozici kompletní dokumentaci z radioterapeutické ambulance nemocnice v Ústí nad Labem, přihlédla i ke stěžovatelkou předloženým zprávám ze září až listopadu 2001, z nichž dovodila, že stěžovatelka nehubne, podle této dokumentace měl být počet stolic kolem tří za den.

Tento posudek stěžovatelka zpochybnila v závěru o tom, které zdravotní postižení je pro její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav určující - sama zastávala názor, že jejím určujícím postižením je postižení střev, přičemž se domnívala, že její postižení lze hodnotit podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. podle kapitoly X oddíl C položky 1 písm. c) (trávicí soustava) - nemoci tenkého a tlustého střeva, chronický zánět střev, částečná resekce střeva nebo jiné poruchy střevní, písm. c) - se značným snížením stavu výživy a s výrazným snížením celkové výkonnosti organismu s poruchami pasáže, pokles hmotnosti, anémie, krvácení, opakované záněty, zúžení střeva. Při jednání soudu dne 7. 1. 2002 uvedla, že denně trpí až dvaceti defekacemi, což značně zužuje možnosti zařazení do běžného života. S ohledem na výhrady k posudku PK MPSV požádala, aby její zdravotní stav byl objektivizován posudkem znalce. Tomuto návrhu soud vyhověl a ustanovil pro toto řízení znalce z oboru chirurgie MUDr. D., jehož úkolem bylo, aby posoudil pokles soustavné výdělečné schopnosti stěžovatelky. Znalec posudek podal 11. 6. 2003, přičemž mj. došlo ke ztrátě posudkového spisu stěžovatelky, jenž byl posléze rekonstruován Okresní správou sociálního zabezpečení v Teplicích. Znalec MUDr. D. stěžovatelku osobně vyšetřil. Tento znalecký posudek ústí v závěr, že stěžovatelka trpí dvěma zdravotními postiženími, přičemž znalec se kloní k závěru, že určující pro její pokles soustavné výdělečné schopnosti je stav po operaci tumoru dělohy, který hodnotil podle kapitoly XIII položky 4 písm. d) 50 %, zatímco u postižení střev shledal pouze postižení podle kapitoly X oddílu C položky 1 písm. b), kde míra poklesu je hodnocena 20 - 25 %.

Stěžovatelka při jednání dne 29. 9. 2003 vyjádřila názor, že tento znalecký posudek nevylučuje, že její zdravotní postižení zakládá nárok na plný invalidní důchod, neboť pokud znalec uvádí, že primární postižení je nutno hodnotit podle kapitoly XIII položky 4 písm. d), pak podle znění přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., účinného v době, kdy žalovaná vydávala napadené rozhodnutí, činí rozmezí poklesu míry schopnosti soustavné výdělečné činnosti 40 - 60 %, (a nikoli 50 %, jak uvádí znalec) a za situace, kdy by došlo ke zvýšení o 10 %, stěžovatelka by nárok na plný invalidní důchod měla. Současně však nesouhlasila s názorem znalce na závažnost postižení střev. Poukázala pak rovněž na pochybení znalce při užití správné právní normy (znalec užil normu, která v době posouzení zdravotního stavu OSSZ platila v jiném znění). Pro případ, že by soud dále doplňoval dokazování, navrhla stěžovatelka doplnění dalším znaleckým posudkem, nikoli posudkovou komisí ministerstva.

Za této situace soud ustanovil 8. 10. 2003 znalce z oboru posudkového lékařství (MUDr. H.), jemuž uložil, aby stanovil míru poklesu soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k datu 3. 4. 2001, s přihlédnutím k obsahu soudního jednání dne 29. 9. 2003. Tento znalec podal svůj posudek 31. 3. 2004; v něm uvedl, že určujícím zdravotním postižením stěžovatelky je stav po odstranění tumoru dělohy ve stadiu I. (kapitola XIII položka 4 písm. a/), kterou je nutno v souladu s předpisem (příloha č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb.) hodnotit v rozmezí 30 - 40 %. U stěžovatelky se nemůže jednat o postižení podle písmene d) - v tomto ohledu chyboval jak lékař OSSZ, tak znalec MUDr. D., neboť tato položka je vyhrazena pro pokročilejší formy tumoru než je ono stadium I. Stěžovatelčiny problémy s průjmy jsou důsledky ozáření; udávané množství průjemovitých stolic by podle

znalce MUDr. H. vedlo nepochybně k progresivnímu úbytku hmotnosti a podvýživě, poruchám vodního a minerálního hospodářství, které však zdravotní dokumentace z příslušného období nedokládá. Znalec tedy stanovil pokles schopnosti soustavné výdělečné schopnosti u stěžovatelky podle výše uvedené položky v kapitole XIII citované přílohy k vyhlášce č. 284/1995 Sb., na 40 % a tuto hodnotu zvýšil o 7 % s ohledem na charakter vykonávané práce a potřebné vzdělání, na celkových 47 %.

Stěžovatelka ve svém vyjádření k tomuto znaleckému posudku (z 26. 4. 2004) uvedla, že její dokumentace nebude zřejmě úplná, po odcizení MUDr. D. v ní asi některé lékařské zprávy chybějí. Znalec MUDr. H. stěžovatelku osobně nevyšetřil, přičemž toto vyšetření mělo být směřováno na anamnézu - požádala tedy o doplnění znaleckého posudku v tomto směru; současně vyjádřila souhlas, aby soud rozhodl v její nepřítomnosti.

Krajský soud při jednání 30. 4. 2004 vyslechl znalce MUDr. H., ten se vyjádřil k námitkám stěžovatelky písemně soudu sděleným tak, že měl dostatek podkladů pro své posouzení, jejich rozsah ve znaleckém posudku uvedl; osobní vyšetření stěžovatelky by nebylo účelné, neboť nic nového a podstatného k datu 3. 4. 2001 by z osobního vyšetření téměř po tříletém odstupu nebylo možno vytěžit; aktuální vyšetření v roce 2004 by nemohlo korigovat údaje plynoucí z dokumentace z roku 2000 a 2001. Jeho hlavním úkolem bylo určit rozhodující zdravotní postižení, což učinil. Soud poté další dokazování již nepřipustil a ve věci téhož dne rozhodl tak, že žalobu zamítl.

V odůvodnění krajský soud odkázal na posouzení zdravotního stavu stěžovatelky ze strany OSSZ, PK MPSV a obou znalců, přičemž za rozhodující považoval, že ani jedno z posouzení nevedlo k závěru, že stěžovatelka je plně invalidní (drobné procentuální rozdíly soud nepovažoval za určující), posouzení zdravotního stavu lékaři soud považoval za věrohodná a opřel o ně svůj výrok o zamítnutí žaloby. Soud rovněž odůvodnil, proč nepřipustil ve věci další dokazování - odkázal přitom na výslech znalce; přitom vyjádřil shodný názor soudu na stěžovatelkou tvrzený přínos osobního vyšetření stěžovatelky znalcem. Soud tedy považoval skutkový stav za úplně zjištěný. Rozsudek byl stěžovatelce doručen 4. 6. 2004.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá jeho zrušení. Nejvyšší správní soud je při přezkumu rozhodnutí krajského soudu vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka v kasační stížnosti uplatní (§ 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod upravený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (neúplnost podkladů, z nichž čerpal znalec, nevyhovění návrhu na doplnění dokazování osobním vyšetřením stěžovatelky znalcem), tedy vadu řízení, jež by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Takováto vada řízení by mohla být důvodně namítána, pokud by znalec nepřihlédl ke konkrétním zprávám a posudkům odborných lékařů a ve svém posudku je nezhodnotil, tedy posouzení zdravotního postižení by bylo neúplné anebo pokud by si neopatřil podklad, který je pro posouzení zcela nezbytný - například, jak je namítáno, osobní vyšetření stěžovatelky. Soud by se pak mohl dopustit vady řízení, mající vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, pokud by se k námitce stěžovatelky takovým deficitem nezabýval, anebo by svůj procesní postup nezdůvodnil.

Postup soudů ve správním soudnictví je upraven v § 77 s. ř. s., jenž v odst. 2 stanoví, že v rámci dokazování soud může zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu s důkazy provedenými v řízení před správním

orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, stanoví v § 4 odst. 2, že Ministerstvo práce a sociálních věcí posuzuje zdravotní stav a pracovních schopností občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku lékaře OSSZ; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.

V projednávané věci soud obstaral posudek posudkové komise ministerstva a dále vyhověl návrhu stěžovatelky na doplnění dokazování znaleckým posudkem, a to dokonce i pokud jde o obor (chirurgie); za situace, kdy šlo v posuzované věci o posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky pro účely nároku na dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem (plný invalidní důchod), mohl se znalec z oboru chirurgie nutně vyjádřit pouze k některým aspektům věci - zásadně nemohl být povolán vyjádřit se k posudkovým hlediskům, které přináleží posuzovat odborníkům v oboru posudkového lékařství. Jestliže v takovémto posudku byly přítomny některé rozpory, bylo logické, že soud dokazování ve věci zdravotního postižení stěžovatelky doplnil znaleckým posudkem z oboru posudkového lékařství. Úplnost podkladů, z nichž znalec vychází, může být soudem korigována jen zcela výjimečně, neboť se jedná o odbornou záležitost oboru medicíny, v níž soud není vzdělán, nicméně nelze takový pokyn soudu vyloučit za situace, kdy by stěžovatelka takový konkrétní návrh podala a na znalci by bylo, aby zhodnotil význam konkrétních závěrů konkrétního lékařského vyšetření. O takovou situaci se však v projednávané věci nejedná: stěžovatelka sice namítá, že znalec věc posoudil na základě dokumentace, která byla neúplná, avšak ničeho konkrétního neuvádí, zejména nenavrhuje, ke kterým vyšetřením a z jakého období by měl znalec nad rámec toho, co uvedl ve svém posudku, přihlídnout. Taková obecná námitka je pro soud neuchopitelná - jestliže stěžovatelka něco tvrdí, je i ve správním soudnictví její povinností navrhnout, jaké důkazy mají být k prokázání jejího tvrzení provedeny (§ 71 odst. 1 písm. e/ s. ř. s.). Posudková komise MPSV její věc projednávala ještě v době, kdy existovala tzv. úplná dokumentace - a k rozsahu podkladů, které tato komise uvedla ve svém posudku, stěžovatelka ničeho nenamítala. To, co bylo středobodem stěžovatelčiných námitek vůči posudku PK MPSV, byl její rozdílný názor na to, které její zdravotní postižení je rozhodující pro její schopnost soustavné výdělečné činnosti, nikoli nedostatky v podkladových zprávách odborných lékařů (ve smyslu, že některá chybí, či k některé nebylo přihlídnuto). Za situace, kdy se stěžovatelka v kasační stížnosti omezila pouze na obecné tvrzení o tom, že podkladová dokumentace, z níž znalec vycházel, byla neúplná, aniž toto své tvrzení jakkoli konkretizovala a navrhla doplnění této dokumentace, a stejně postupovala i v řízení před krajským soudem, neunesla své břemeno důkazní vážící se k tomuto tvrzení. Poněvadž krajský soud v tomto ohledu vyslechl znalce při jednání dne 30. 4. 2004 a znalec potvrdil, že si není vědom jakéhokoliv deficitu v rozsahu potřebných podkladů, nepochybil krajský soud, když se touto námitkou dále nezabýval, neboť se jí ani zabývat nemohl, jsa vázán návrhy stěžovatelky; Nejvyšší správní soud potom s takovýmto postupem krajského soudu vyjadřuje souhlas - stěžovatelka se k jednání soudu nedostavila (omluvila se) a vyjádřila souhlas, aby soud jednal v její nepřítomnosti. Tím již předem rezignovala na možnost klást znalci otázky a případně upřesnit svou námitku ohledně úplnosti zdravotnické dokumentace. Pokud tedy stěžovatelka namítá, že skutkový stav věci byl posouzen na základě neúplných podkladů, je její námitka nedůvodná.

Stěžejním úkolem znalců proto bylo stanovit, které postižení stěžovatelky je pro pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti určující, které je jeho příčinou (§ 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění). V tomto

ohledu se oba znalci vyslovili jednotně, v jejich závěrech není rozporu; MUDr. D., znalec v oboru chirurgie, stěžovatelku i osobně vyšetřil. Pokud stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu tak, že není jasné, proč soud zpochybnil závěry MUDr. D., pak Nejvyšší správní soud shledává, že tak učinila především sama stěžovatelka, která ve svém vyjádření a posléze i při jednání soudu 29. 9. 2003 uvedla, že znalec MUDr. D. užil na věc nedopadající právní normu, dále stěžovatelka doplnila svá tvrzení ohledně své hmotnosti od r. 1998 do roku 2003, přičemž konstatovala, že znalecký posudek po odstranění nedostatků, jež mu stěžovatelka vytýká, nevylučuje plnou invaliditu, a proto navrhla, aby soud nařídil jednání, zhodnotil závěry znaleckého posudku a ve věci rozhodl. Byly to tedy nedostatky znaleckého posudku MUDr. D., o nichž byla sama stěžovatelka přesvědčena a které byly osvětleny při jednání soudu dne 29. 9. 2003, které vedly krajský soud k ustanovení znalce v oboru posudkového lékařství.

Posudku znalce MUDr. H. stěžovatelka tak relevantně vytýká pouze jediný aspekt: že totiž znalec stěžovatelku osobně nevyšetřil, aby vyslechl jí podávané anamnestické údaje, z nichž by býval mohl usoudit (v roce 2004), zda její stav (v roce 2001) byl takový, jak jej stěžovatelka tvrdí. Ústředním problémem, který tak měl být osvětlen, bylo prokázání stěžovatelčina tvrzení o potřebě až dvaceti defekací denně se všemi průvodními potížemi, které takový stav přináší (bolestivost, hygienická péče apod.). Znalec se k této námitce při výslechu jasně vyjádřil, tak, že pro objektivizaci stěžovatelčina postižení nemůže takové vyšetření zejména s odstupem tří let od data vydání napadeného rozhodnutí ničeho přinést; s tím se ztotožnil i krajský soud, a proto návrhu na doplnění dokazování nevyhověl. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelka byla přítomna kontrolní lékařské prohlídce před lékařem OSSZ, z jednání PK MPSV se omluvila, byla vyšetřena znalcem MUDr. D. Její zdravotní stav byl tedy posuzován čtyřikrát v rozmezí let 2001 - 2004, dvakrát byla tomuto posouzení osobně přítomna. Závěry všech posouzení jsou přitom v zásadě konzistentní a nejsou v nich stěžejní rozpory, které by soud musel dalším dokazováním odstraňovat: shodují se zásadně v tom, že primárním postižením stěžovatelky je stav po operaci tumoru dělohy ve stadiu I. b. Rozdílly byly v tom, že lékař OSSZ a znalec MUDr. D. zařadili toto postižení pod příslušnou položku písm. d) kapitola XIII položka 4 (maligní tumor dělohy), tedy stav po dosažení stabilizace zdravotního stavu u pokročilejších forem, s ohledem na tíži funkčních následků, kterážto položka má rozmezí 40 - 60 %, zatímco PK MPSV a znalec MUDr. H. vyložili, z jakých důvodů nelze pod písm. d) stěžovatelčino postižení zařadit (karcinom, jenž byl odstraněn, byl ve stadiu I.), a proto nelze aplikovat písm. d), jež předpokládá pokročilejší formy karcinomu, nýbrž nutno aplikovat písm. a) (stav po odstranění tumoru těla nebo krčku dělohy ve stadiu I.), jež je hodnoceno 30 - 40 %. V otázce navýšení až o 10 % (§ 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb.) lékař OSSZ zaujal negativní postoj, PK MPSV použila zvýšení o 10 %, znalec MUDr. D. se necítil být v této věci kompetentní a znalec MUDr. H. hodnotil toto zvýšení 7 %. Míra poklesu soustavné výdělečné činnosti by musela dosáhnout nejméně 66 %, aby stěžovatelka, za splnění ostatních podmínek, měla nárok na plný invalidní důchod (§ 39 odst. 1 písm. a/ zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění). Lékař OSSZ tuto míru stanovil na úrovni 55 %, PK MPSV na úrovni 50 %, MUDr. D. jako znalec z oboru chirurgie definitivní závěr nevyřkl, a MUDr. H., znalec z oboru posudkového lékařství, vyslovil závěr, že schopnost soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky poklesla o 47 % (posuzováno k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované, tedy k 3. 4. 2001).

Nejvyšší správní soud proto neshledává v postupu krajského soudu, který zamítl návrh stěžovatelky na další rozšíření dokazování jejím vyšetřením znalcem z oboru posudkového lékařství, procesní pochybení, jež by zakládalo vadu řízení mající za následek nezákonné rozhodnutí. Rozsah dokazování v konečném důsledku stanoví soud (§ 52 odst. 1 s. ř. s.);

jestliže krajský soud zdůvodnil, proč nebude dokazování ve věci nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky dále rozšiřovat a jeho zdůvodnění je logické, nemá Nejvyšší správní soud tomuto postupu co vytknout. Ostatně stěžovatelka chtěla tímto rozšířením důkazní situace podpořit své anamnestické údaje; to, co bylo sporné ve věci, totiž, zda následky ozařování způsobují takové poruchy vyměšování, jež vedou k dvaceti defekacím denně, což v podstatě znemožňuje stěžovatelce normálně žít, natož pracovat, by takovýmto vyšetřením s odstupem tří let od data vydání napadeného rozhodnutí, nebylo možno ozřejmit; znalec MUDr. H. v posudku přesvědčivě popsal, že pokud by stěžovatelčina tvrzení byla důvodná, muselo by docházet ke stavu podvýživy a vážným poruchám vodního a minerálního prostředí organismu, změnám v krevním obraze. Znalec nepominul, že stěžovatelka od operace v roce 1998 zhubla, nicméně nenalezl ve zdravotnické dokumentaci ničeho, co by osvědčovalo poruchy, které by byly nutně průvodními jevy stavu, jež stěžovatelka popisovala. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že nepominul, že jak PK MPSV, tak znalec MUDr. H. měl k dispozici závěry předoperačního vyšetření stěžovatelky před operací v prosinci 2001 (divulze anu), což bylo cca 6 - 8 měsíců po vydání napadeného rozhodnutí, které nic z oblasti podvýživy či poruch vodního či minerálního hospodářství neukazovaly, vyšetření před touto operací hovořila o třech stolicích denně.

Je-li úlohou soudu, jenž přezkoumává správní rozhodnutí opírající se o posouzení zdravotní stavu, zajistit korektní procesní postup, přičemž v otázkách odborných musí spolehnout na vyjádření znalců, nemaje odborných medicínských znalostí, pak Nejvyšší správní soud shledává, že těmto požadavkům krajský soud dostál. Stěžovatelčina námitka ve věci úplnosti zdravotnické dokumentace byla vedena v rovině obecné, a proto se jí v podstatě nebylo možno konkrétně zabývat, námitka k nutnosti doplnit dokazování vyšetřením stěžovatelky nebyla shledána důvodnou; proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, žalovaná, ač procesně úspěšná, však toto právo rovněž nemá, neboť tak i za této procesní situace stanoví § 60 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu